

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Anholtstoget

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 276. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_160-txt-shoot-idm221.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

6 Ja, hvad var det, som før bevared Blodet
Saa klart og sundt i Aarerne det flød?
Hvad var det vel, der saa oplived Modet,
At hæderlig det leved gennem Død?
Hvad andet vel end rene Himmelluft,
Som splittede hver giftig, jordisk Taage,
Hvad andet vel end Himmelurtens Duft
Der flux forjog fra tunge Øielaage
Den dorske Søvn med sine onde Drømme!
Da Øiet klart den falske Slange saae,
Som hyllet under Blomsterteppet laa;
Da løfted det sig over Støvets Vrimmel
Og stirred dristig ind i Herrens høie Himmel.
Hint stolte Himmelsyn, som dorske vi beskue
Og kummerlig benævne Regnens Bue,
Fordi ei mer det os er Herrens Tegn,
Men kun et Farvespil af Sol og Regn,
Det høre vi vort Nordens gamle Skjalde
Med sindrig Kløgt en Bro til Himlen kalde;
Thi visselig vort Liv er slig en Bro,
Kun fra dens Top kan Øiet klart indskue
I Paradiset bag den stolte Bue;
277Men steile Hvælving kan kun de bestige,
Som vide med en stærk og stadig Tro,
At det er Veien til Guds Himmerige;
De Andre kun forlyste Øiets Sands
Med Skygger og den tomme Farveglands.
De krybe om ved Buens lave Fod
Og bade, baltre sig i lunkne Flod,
Til Ebbens korte Vexelstund er omme
Og skummende de høie Bølger komme;
Da hvirvles de i Afgrundssvælget ned
Og lære skælvende: der er en Evighed.
Hvor skulde de mod Paradiset stunde,
Tillukke Øiet for det falske Skin
Og vandre frem med faste raske Trin,
Som nægte ham, den Eneste, der kunde
Oplade Porten, som i første Old
Tillukkedes af Almagts stærke Finger,
Den Eneste, som mægter med sit Skjold
At væрге os, naar Kerubimen svinger
Det hvasse Sværd og alle Hjerter grue
For Vredens Staal og Staalets blanke Lue?
Hvorledes kan en hellig Aand opfylde
Vantrevne Slægt, som længer ei vil hylde
Ham, Aanders Ypperste, Gud Faders Helligaand,
Som ene mægter ved sin stærke Haand
At reise os af Faldets dybe Grav
278Og skænke os en trofast Vandringsstav,
Saa ei vi glide paa den glatte Bue!
Nei, ret som Stormene, da med vanhellig Haand
Man Herrens Plantning ødte, Anholts Land
Forvandlede til ufrugtbar Flyvesand,
Saa have og de onde Lysters Storme
Europa og selv Danmark ødelagt,
Da Tro og Haab, som Kærlighedens Vagt
Nedhuggedes; nu Rigerne som Huse
Paa Sand, ei længer staa, men rave kun;
Naar Havet voxer, og naar Storme suse,
Sig til en Grav oplader falske Grund.